

band

Pingel - 0:07

MdR, Jazzgeschiedenis 575, tijdvak 1953-1958, hoofdstuk 14, Count Basie, deel 3. In 1956 was de bezetting van het orkest als volgt. Reunald Jones, Wendell Culley, Thad Jones en Joe Newman-trompet, Henry Coker, Benny Powell en Bill Hughes-trombone, Marshall Royal en Bill Graham-alt, Frank Wess en Frank Foster-tenor, Charlie Fowlkes-baritonsaxofoon. Count Basie-piano, Freddie Green-gitaar, Eddie Jones-bas, Sonny Payne-drums, Joe Williams-zang. Deze band speelde niet alleen concerten en ook ⁿdance dates, een enkele keer werd -oude traditie- ook in shows opgetreden. 1 januari '56 was dat in de fameuze Apollo, Harlem, NYC. De opname is niet zo geweldig, maar het leek me goed ook dit facet van het werk van de band een keer te laten horen. Eerst de opening met "I may be wrong", daarna 'the most sophisticated dance act of the USA': Coles and Atkins, die door de Basie Band begeleid worden. 'A night at the Apollo'.

plaat 1

Count Basie a/h Orchestra: "I may be wrong" (Ruskin, Sullivan)
 1/- :7:00 - Vanguard Dance Routine Coles & Atkins
taken in appl. PPL 11004

De Count Basie Band en Coles & Atkins at the Apollo, NYC, 1 januari 1956, uitgebracht op Vanguard. Twee studio-opnamen nu van 25 juni voor het Clef-label van Norman Granz. Twee stukken met Joe Williams en omdat de session plaats had in het kader van de populariteits-poll van het blad Metronome, ook Ella Fitzgerald. Peter Chatman's "Everyday I have the blues".

plaat 2

Count Basie a/h Orchestra: "Everyday I have the blues" (Chatman)
 1/2 - 5:09 - Clef MG C-743

Na "Everyday I have the blues" van Memphis Slim die eigenlijk Peter Chatman heette, als tweede een kleine groep uit de band en beide vocalisten. Thad Jones-cornet, 1e solo, Joe Newman-trompet, 2e solo, Henry Coker-trombone, Frank Wess-tenorsaxofoon en de ritmesectie in een ter plekke bedacht stuk zonder geschreven arrangement, een 'head': "Party blues".

zelfde

Count Basie a/h Orchestra: Party blues (everybody)
 1/3 - 3:36 - idem

= 2 =

"Party blues" met Ella Fitzgerald en Joe Williams. Voor Clef, NYC, 25 juni 1956. Gaan we naar 7 september en opnieuw live-opnamen. De band was aan een Europese toernee bezig en concerteerde die dag in het Konserthuset van Gothenburg in Zweden. U hoort "How high the moon" van Morgan Lewis, "Nails" van Dizzy Gillespie en Buster Harding, en "Flute juice" van Ernie Wilkins.

plaat 3	Count Basie a/h Orchestra: How high the moon (Morgan Lewis)
	1/3 - 3:26 - Verve MG V-8199 <u>infaden in appl</u>
totaal	<u>Same: Nails (Dizzy Gillespie, Buster Harding)</u>
13:10	1/4 - 6:01 - idem
	<u>Same: Flute juice (Ernie Wilkins)</u>
	1/5 - 2:58 - idem <u>uitfaden in appl</u>

"How high the moon" met Marshall Royal-altsaxofoon, Benny Powell-trombone, Bill Graham-altsaxofoon, Joe Newman-trompet. Het arrangement was van Ernie Wilkins. Daarna "Nails" met Eddie Jones-bas en Frank Wess-tenorsaxofoon - arrangement Buster Harding. En tenslotte "Flute juice" met Frank Wess op fluit, compositie en arrangement van Ernie Wilkins. Opname van Verve in het Konserthuset, Gothenburg, Zweden, 7 september 1956, 2e concert. Op de plaat verscheen deze muziek als 'Basie in London' compleet met Basie en de Pearly King & Queen op de hoes, maar dat was een Norman Granz truc - centenkwestie ongetwijfeld. Volgende keer alleen live-opnamen, eerst nog een paar van dit concert. Dit was Jazzgeschiedenis 575, MdR.

NA 198291
32:56

0 0 0 0 0

hwnt. 20.01.92